

støttelse uden Angivelse af nogen Sum. Da han mente sig berettiget til at faa denne lille Sum efterbetalt for den lange Tid, i hvilken Understøttelsen havde været inddraget, og man ikke var villig hertil, anlaade han Sag mod Finansministeriet. Denne Sag fik det Udfald, at Hof- og Stadsretten gav Ministeren Medhold, hvorimod Højesteret dømte Ministeren til at efterbetale ham den Understøttelse, hvortil han havde ment sig berettiget. Men imidlertid var Manden bleven 71 Aar og havde kæmpet i en lang Række Aar med Finansministeren, med den Mand, som i en lang Aarrække har staaet i Spidsen for vor Finanshusholdning og vist, at han var udmærket til at spare paa Landets Benge — vel at mærke, naar det galdt saadanne Omraader som det lille Omraade, hvorom der her er Tale; naar det gjaldt andre Omraader, f. Eks. Militærvæsenet, tror jeg ikke, at vi, der have siddet paa Rigsdagen i den Tid, kunne indrømme, at han har været nogen god Finanshusholder. Der er et andet Tilfælde, hvor det ærede Finansministerium under Finansminister Estrups Vedelse paa lignende Maade er bleven dømt til at betale en Invalid den Understøttelse, som han forlangte. Jeg skal dog ikke trætte det højterede Ting med at gaa nærmere ind derpaa; ærede Medlemmer ville ved at slaa op i Højesteretsindendene selv kunne se Gangen i denne Sag. Jeg skal kun sige, at denne Mand kæmpede i 20 Aar for at faa den Understøttelse, hvortil han mente at være berettiget, og at han til sidst vandt Sagen ved Hof- og Stadsretten — men da var Manden død. Man mente da ganske naturligt, at Understøttelsen gik over paa Enken, men hvad sagde saa den ærede Finansminister, som mente at sidde for at passe paa Statens Benge, at sørge for, at Statshusholdningen gaar sin rette Gang? Han sagde nej, det er en personlig Understøttelse, der ikke gaar over paa Enken. Hof- og Stadsretten var dog mindre hjerteløs, den gav vedkommende Enke Medhold og dømte Finansministeren til at betale Understøttelsen. Men den ærede Finansminister var ikke tilfreds hermed, det var endnu ikke slut med hans Kærlighed over for Invaliderne, han mente endnu ikke, at Statshusholdningen havde faaet fyldestgørende retfærdig Gjæmsel til at udbetale Benge for det Samfund, for hvis Skyld Invaliden havde sat sit Helbred i Bøve. Han lod Sagen gaa til Højesteret og førte den lige til det sidste, men Højesteret gav Enken Medhold og gav hende den Understøttelse, hendes Mand foræves havde søgt at faa i levende Live. Det forekommer

mig, at det er interessant at se, hvilken Røbe en Mand maa føre, der har bragt det Offer, som man fra den Side, hvortil den ærede Regering og dens Meningsfæller høre — det kan ogsaa være fra den Side, hvortil vi høre, men vi ere ikke vant til at blive bedømte af de Herrer paa den Maade, hvorpaa de forlange selv at blive bedømte — træver som den højeste Blygt: at være rede til at forsvare sit Fædreland, naar det kniber. Men maatte det saa ikke ogsaa være en Blygt for dette Fædrelands højeste Ledelse at vise sig i det mindste imodkommende over for et saa retfærdigt Krav som det at yde disse Mænd en Understøttelse, en tarvelig Understøttelse, saa at de kunne leve, thi om andet har der dog ikke været Tale. Den ærede Ordfører maa gøre sig klart, at det er dette, han har at kæmpe imod, og dette fik han ogsaa nys at vide af den ærede Finansminister. Naar det gælder dem, som ere trængende, dem, som intet øje, som ikke have Berettigelse til Pension, som ikke have Udflugt til at faa Embede, regner man nøjsagtig ud i Tal, hvor vidt den klingende Mønt er i Stand til at forslaa, saa kommer man med saadanne Udtalelser som dem, der lod fra den højterede Finansminister, nemlig, at Alderdomsforsørgelsen er en hæderlig og god Hjælp (Afskrivelse). Ja, det kan være, at den ærede Finansminister virkelig mener, at Alderdomsunderstøttelsen er en god Hjælp. Jeg vil dog aldrig ønske, at den ærede Finansminister skal komme til at nøjes med en saadan Alderdomsunderstøttelse, han vilde vist befinde sig yderst daarlig derved. Jeg tror nu nok, at der for dette Ting kan være god Grund til at tage under alvorlig Overvejelse, om der dog ikke kunde findes en Maade at løse dette Spørgsmaal paa saaledes, at vi kunde komme ud over det paa — lad mig kun sige — paa en Maade, vi kunne være bekendte. Jeg tror, at det godt kan lade sig gøre. Der bliver sagt, at det er uoverkommeligt, at det kræver for store Udgifter, mange Millioner. Hvornaar have vi hørt den ærede Regering og dens Venner være ængstelige for at lade Millionerne rulle til Militarismen, til ny Udgifter ved Fæstninger, til bestandig forøgede Udgifter til Militærvæsenet? Kun naar det gælder Soldaterne, de tilstatedkomne og trængende, er man betænkelig over for Millionerne og anker over, at Statens Benge ikke ville slaa til. Det kommer an paa, om det er den Politikk man vil slaa ind paa, om det er i den Retning, man vil hjælpe Regeringen til at spare. Det kan jo være, at det maatte høre med til den ny Politikk, som nu skal føres. Jeg tror, at der saaledes som Si-